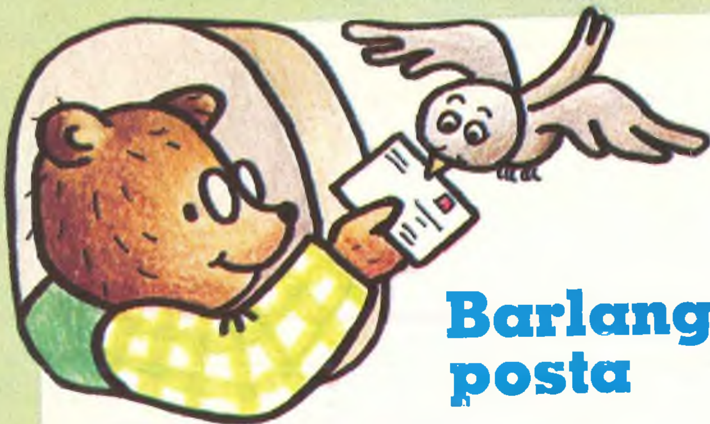
DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1985. FEBRUÁR

ÁRA: 7,50 Ft

Barlang-posta

SZABÓ MÓNIKA szegedi olvasónk írja:

„Kedves Dörmögő! Légy szíves, írjál nekem olyan gyerekekről, akiket nem ismerek, mert máshol laknak!"

Ez izgalmas kérés! Kukkantsunk bele néhány levélbe; miről is írnak a gyerekek a különböző városokból:

KRÉN JUDIT — 8 éves olvasónk — Debrecenben lakik. Kapott egy kisegeret, és annyira örül neki, hogy még verset is írt róla:

„Van nekünk egy egerünk,
Úgy hívják, hogy Pici Cini.
Ha otthonról elmegyünk,
Sírni kezd az egerünk.

Hazajövök az iskolából,
Megetetem kiskanálból.
Aranyos az egerünk,
Akit nagyon szeretünk."

SZITA ADRIENN nagycsoportos, győri óvodás, rajzban mesélte el, milyen ügyes napos volt az óvodában.

A második osztályos NAGY JÁNOS — a Zala megyei Gelsén — gyönyörűen megtanult írni. Most levelezőtársakat, barátokat keres, akiknek írhatna a kisöccséről, a kutyájáról, és mindenféle érdekességről. Címe: Gelse, Ady Endre u. 4/A 8774

TÁBORI ZSOLT még csak öt éves, de nagyon szeret virágot gondozni. Zsolti Szolnokon lakik.

Az eleki nevelőotthon óvodásai farsangi mulatságról számoltak be a rajzukon.

Hasonlóan vidám farsangolást kívánnak a Dörmögő valamennyi olvasójának a nevelőotthon lakói!

Decemberi számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

Aki igazságosan osztotta el a gyümölcsöt, két banánt, egy narancsot és egy fél almát rajzolt a tányérra.

A fényképen egy rokka látható, az asszony fonalat fon.

Hol laknak a manók? A ruhájuk színe árulta el. A vendég jele a lámpa, a vendéglátó manóé a szív.

A formák közül a jobb oldali felső illett a világos foltra.

Szerencsés nyerteseink: *Beke Anna és Csongor*, Eger — *Boros János*, Hódmezővásárhely — *Boros Tibor*, *Letenyei Hédi*, *Lukács Zsuzsi*, *Petz Ditta*, *Sebestyén Gyula*, Szekszárd — *Csete László*, Szikszó — *Csorba Mónika*, Kerekegyháza — *Domonyik Attila*, *Rácz Edina*, Dunaújváros — *Fazekas Anikó*, Kótaj — *Fazekas János*, Orosháza — *Fekete László*, Petőfibánya — *Görög Hajnalka*, *Králik Mónika*, *Mácsai Melinda*, *Siegl András*, Budapest — *Gyenes Andrea*, Tata — *Kertész Ágota*, Letenye — *Locker László*, Szőlősgyörök — *Madarász Attila*, Mezőhegyes — *Molnár Attila*, Debrecen — *Oláh Andrea*, Bakonybél — *Puskás Tamás*, Pátka — *Schrancz Noémi*, Jászberény — *Simák Viktória*, Bercel — *Vadász Krisztina*, Székesfehérvár — *Virágh Krisztián*, Söpte — *Gomba Őrs*, Kóny.

Megsúgjuk, hogy következő számunkban — közkívánatra — újra hirdetünk kertészversenyt!

Mindenkit üdvözölnek:

Dörmögőék

MADÁR ESZTER rajzai

FEBRUÁR

Messze innen, több országhatáron is túl, de nem is olyan régen, élt egyszer egy mesélő kedvű édesanya — ha még élne, most éppen dédanya lehetne —, aki igen sok szép mesét mondott esténként a gyerekeinek. Meséinek, történeteinek nagy része könyvalakban is megjelent.

Történt egy este, hogy nem jutott eszébe több új mese, a régieket pedig már unták a gyerekei.

— Az anyák a világon mindenütt a gyerekágyak mellett ülnek esténként, és mesélnek — gondolta. — Bárcsak valamennyi meséjüket ismerném!

Másnap elment az újságkiadókhoz meg a Rádióhoz és azt mondta: — Nem tudok több mesét! Kérjetek meg minden édesanyát az újságokon meg a Rádión keresztül: küldjék el a legszebb esti meséiket!

Rengeteg mesét küldtek az emberek. Nemcsak az anyák, de az apák, nagyapák, költők, papok, katonák, még a gyerekek is.

JELLA LEPMAN, mert így hívták az asszonyt, könyvbe gyűjtötte, kinyomatta ezeket a meséket, és örömet szerzett vele az embereknek. Sok mást is tett a gyerekekért: többek között könyvtárat alapított, amelyben minden, gyerekeknek írt, szép könyvet — bármilyen nyelven írták is — összegyűjtenek, és mindenki megnézheti, elolvashatja őket. Megtudhatja belőlük, hogyan fedezhetjük fel egymás jótulajdonságait, hogyan élhetünk megértésben és békében.

A következő mesét Jella Lepman gyűjteményéből választottuk.

Az elrabolt álom

Élt egyszer egy gazdag, okos, jó király. Olyan gazdag volt, hogy színarany kastélyban lakott; olyan okos volt, hogy a legbölcsebb emberek is hozzá fordultak tanácsért; olyan jóságos volt, hogy a virágok, füvek hozzáhajoltak, és a legfélénkebb állatok is elébe mentek, ha kilovagolt az erdőbe.

A király mégis boldogtalan volt, mert egyetlen, leányát, akit mindenkinél jobban szeretett, nagy baj érte.

Egyszer a kis hercegnő arany labdával játszott az erdőben, és véletlenül eltaposott egy légyölő galócát.

Annyira megharagudott ezért a Nagyhatalmú Erdei

Manó, hogy elhatározta, bosszút áll. Egy éjjel belopakodott a kastélyba és elrabolta a hercegnő álmát. Abban a pillanatban felriadt álmából a hercegnő, felült, és még látta a csúf, barna manót, amint kiosont az ajtón. Ettől fogva éjszakánként égő szemmel, álmatlanul feküdt az ágyában, és napról napra sápadtabb, meggyötörtebb lett. A leghíresebb orvosok jöttek gyógyítására a világ minden tájáról, de egyikük sem tudott segíteni rajta.

Lassan híre kelt az országban, hogy a hercegnő halálos beteg, és csak akkor gyógyulhat meg, ha valaki visszaszerzi az álmát. A király a leghívebb alattvalóit küldte az erdőkbe, hogy megkeressék a Nagyhatalmú Erdei Manót, de senki sem találta. Földalatti birodalma nagy volt; bármelyik résben, odúban elrejtőzhetett.

Elkeseredésében a király kihirdette: minden kívánságát teljesíti annak, aki visszahozza a hercegnő álmát.

Vándorolt ezidőtájt az országban egy muzsikus, aki eljutott a királyi udvarba is. A király magához hívatta és kérte, muzsikáljon a hercegnőnek. Azt remélte, a zene majd felvidítja a lányát. Olyan szépen játszott a hegedűs, hogy valósággal elbűvölte hallgatóit. Még a hercegnő is elmosolyodott kissé, de a leglágyabb hegedűszó sem tudta álomba ringatni.

Amikor a muzsikus megtudta, hogy a hercegnő álmát a Nagyhatalmú Erdei Manó vitte el, azonnal a tolvaj keresésére indult.

Három nap és három éjszaka vándorolt az erdőben; minduntalan a manó nevét kiáltozta, minden résbe belekémlelt, minden szembejövőt megkérdezett, nem látta-e a Nagyhatalmút, de hiába.

Fáradtan, éhesen ült le egy magas, odvas fa tövébe, és szomorú gondolatait vidám hegedűszóval próbálta elhessenteni. Ekkor megmozdult valami a háta mögött, a fatörzsben, és egy kerek oduban megjelent egy ráncos, barna arc. A hegedűs tudta, ez csak a Nagyhatalmú Erdei Manó lehet, de úgy tett, mintha észre sem venné.

— Miből csalogatod elő ezeket a szép hangokat? — kérdezte a manó. — Add nekem azt a barna dobozt! Mit kérsz érte?

A muzsikus gondolkodott egy kicsit, aztán így felelt:

— Vezess a birodalmadba, majd ott keresek magamnak valamit!

— Indulhatunk —, nevetett a manó, azzal tapsolt egyet, mire a fa odvában előtűnt egy lépcső. Lesétáltak rajta egy óriási terembe; tele volt ládákkal, dobozokkal, igazgyönggyel, arannyal, drágakövekkel.

— Kéred ezt? — vett fel közülük egyet a manó. Aztán egy másik ékszerre mutatott. — Kéred azt?

A muzsikus minduntalan a fejét rázta: — Nem, az én hegedűm sokkal drágább ezeknél — mondta.

A terem végén, egy sarokban elefántcsontból faragott dobozka feküdt. A hegedűs a kezébe akarta venni, de a manó hirtelen felkiáltott: — Nem, ezt nem adom!

A dobozban parányi üvegpalack volt. A hegedűs belenézett, és kék, mélységes mély vizet látott. A fenekén arany álmok táncoltak. A hercegnő álmai.

— A palackért odaadom a hegedűmet. Akarod?

— Nem, nem! Ezt nem adom!

Ekkor a hegedűs a hatalmas terem közepére állt, felemelte a hegedűjét és a leggyönyörűbb dallamokat csalta ki belőle. A hangokra előjöttek odvaikból az egerek, a vakondok, a bogarak, a csúszó-mászók és mind a többi állatok. Lassan a muzsikus köré gyűltek.

— Maradj itt nálunk a barna dobozoddal! — kérlelték. — Örömet hozol az életünkbe!

— Sajnos nem tehetem, mert a föld felett élek — mondta —, de a hegedűmet itthagyom, ha a manó odaadja érte az elefántcsont dobozkát. Kérjétek meg őt!

Kérték is az állatok, de hiába. A Nagyhatalmú két kézre fogta a dobozt, és úgy kiáltotta: — Soha!

Megharagudtak az állatok. A vakond azt mondta, hogy betemeti a föld alá vezető utakat. Az egerek azt suttogták, hogy többé nem gyűjtenek a manónak télire ennivalót. A Nagyhatalmú félni kezdett, végül mégiscsak odaadta a dobozt, és útjára engedte a hegedűst.

Szaladt a muzsikus, ahogy csak a lába bírta. Azonnal a hercegnőhöz sietett, és a szemébe csepegtetett az üvegcséből. A hercegnő nyolc nap és nyolc éjjel aludt, s mikor felébredt, szebb és kedvesebb volt, mint valaha.

A király magához hívatta a hegedűst, szívből megköszönte neki, amit tett, és megkérdezte, milyen kívánságát teljesíthetné.

— Egy új hegedűt kérek, mert a régi az erdőben maradt — felelte.

— Nagyon szerény kívánság —, vélte a király. — Többet tettél értünk, mint amit meghálálhatnánk.

— Uram, királyom, akkor szeretnék az udvarnál maradni, és néha a hercegnőnek muzsikálni.

— Ennél nagyobb örömet nem is szerezhetnél a hercegnőnek! — mondta a király. — Tudom, nagyon megszeretett téged. Velünk maradsz, utódom leszel a trónon, a lányomat pedig hozzád adom feleségül.

Ekkora szerencsétől majd elállt a hegedűs szava. Kézenfogta a hercegnőt és megfogadta: úgy őrzi ezentúl az álmát, hogy többé soha, senki el ne rabolhassa.

Sok-sok évig éltek együtt boldogan, és még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Fordította: BASSA GYÖRGYNÉ

UZONYI PÁL

Vége már...

Ne legénykedj Február,
Országodnak vége már!

Hiába jössz fagyos Széllel;
Szövetkezve havas Téllel...

Tavasz Herceg hada vár,
Hidd el; legénykedned kár!

FECSKE CSABA

Hol voltam?

Hol voltam, mikor még
nem voltam?
Előletek jól
elbújtam.
Pici búzamag,
az voltam,
ezüstcsillag egy
álomban.
Mi minden voltam
helyettem,
mielőtt meg nem
születtem!

SOMORJAI ÉVA rajza

Nemsokára te is kisdobos lehetsz. Tudod-e, honnan ered a *kisdobos* név? Erről olvashatsz a versben.

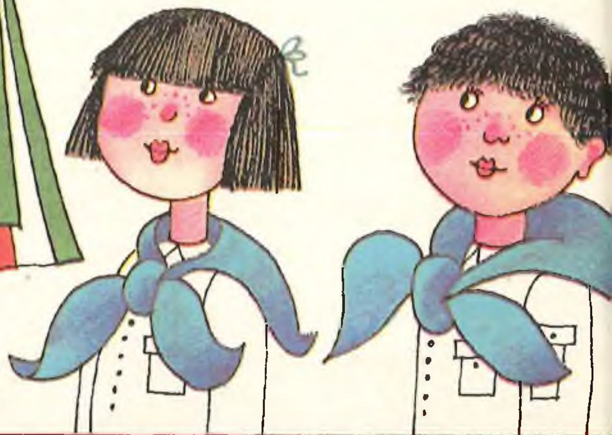
VASVÁRI ISTVÁN

A kisdobos

Az volt a hajnalhasadás,
márciusi rügy, a fény —
ki tudja, hol, csapatba állt
egy dobos kislegény.

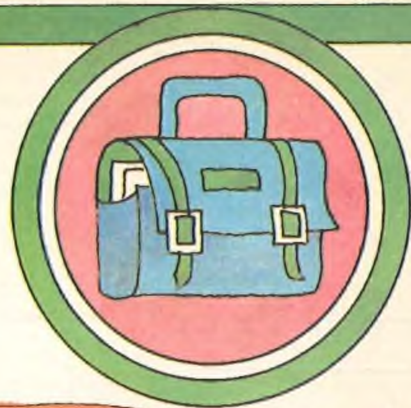
Talán látta Petőfit is,
Bem két táborát
s dobolt, a kislegény,
míg őszbe hulltak a fák.

Egy dobverés — egy szívverés,
a fölkelt nemzeté
s elhalt a kisdob — elveszett
Világos felé . . .

RÁKOSY ANIKÓ rajzai

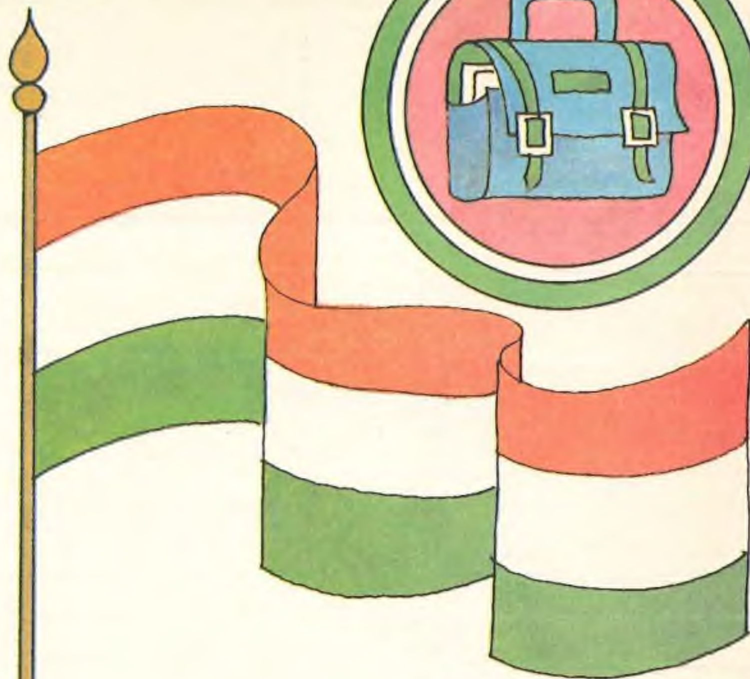
Iskolatáska

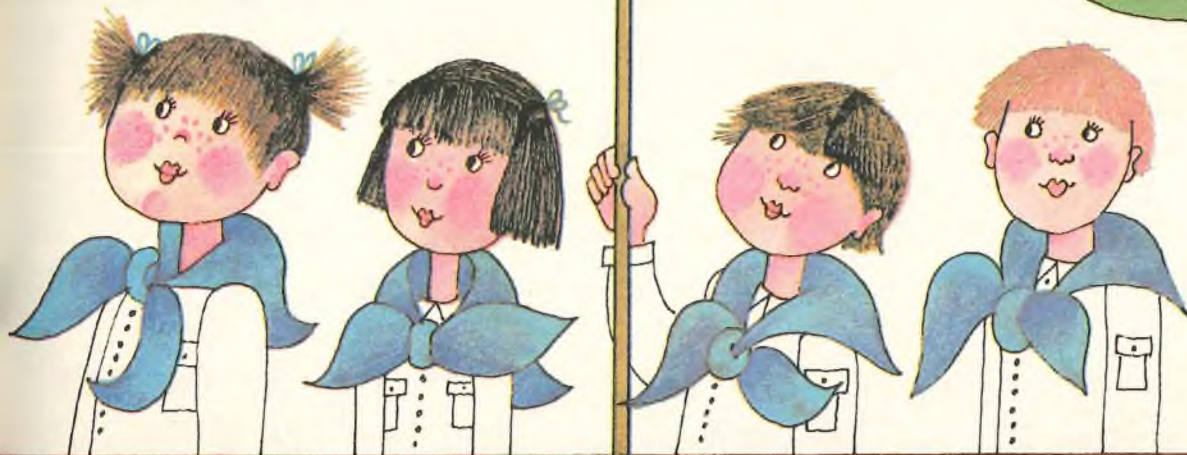

Emeld fel azt a kisdobot,
mert értünk is pereg:
társakért tenni szép dolog,
gyengébbnek nyújts kezet!

Az iskolapad fényesül,
hol könyv és hű füzet
kiséri a kisdobost,
míg évre év pereg . . .

Nyakkendőd lesz kék színű,
hogy különb, jobb lehess,
mint hajdan az a kislegény:
tenni érdemes!

S.T.K.

JELMEZBÁL

1.
Hát te mit bámészkodsz? Elkésel a jelmezbálból!

2.
Siessünk, mert utolsók leszünk!

Legyen övé az I. díj!

3.

Éljen!

sajt

De jó!

Íme, a legélethűbb jelmez!

4.

Hol gom-
bolódik ez a
jelmez?

Lássuk, kit
rejteget a
kutya-ruha

Szerinted
ki az?

Én is látni
szeretném!

I.

II.

I.

III.

Je'!

Nahát!

5.

Vau, vau

Nyáúú

NAGY ÉVA

Hová lett Nagyapó háza?

Nagyapó fürgén lépkedett a reggel óta tartó hóesésben. Szeretett volna minél előbb otthon lenni. Úgy gondolta, mire az unokái látogatóba jönnek, nagy tál frissen pattogatott kukoricával várja őket. Bekanyarodott az utcájukba, de szinte semmit sem látott a kavargó hópelyhektől.

— Ejnye — mérgelődött —, hol is van a házam?

Tanácstalanul topogott. Érezte, hogy a háznak valahol ott kellene lenni a közelben. Igen ám, de hol? Hiszen nem látott mást, csak egy hatalmas hókupacot. Nagyapó megvakarta a feje búbját. Egyszercsak meghallotta Bojtár kutya ugatását valahonnan. Furcsa volt ez a hang, közeli és távoli egyszerre.

— Ó! — vidámodott meg hirtelen Nagyapó — megvan! Ez a hókupac nem más, mint az én házam. Csak még a tetejét is betemette a hó.

Kerített egy lapátot Nagyapó, s hányni kezdte a havat. Arra haladt, amerről az ugatást hallotta. Bojtár kutya meg belülről, az udvar felől kaparta a havat. Hamarosan összetalálkoztak. Most már együtt folytatták a munkát, és egykettőre végeztek. Aztán Nagyapó behívta Bojtár kutyát melegedni a konyhába; még egy nagy darab csontot is adott neki.

Ő pedig nekilátott, a kukorica-pattogatásnak, mert közeledett az unokák érkezésének ideje.

Mért nyomja Cicus az ágyat?

Angol népi gyermekvers

STUIBER ZSUZSA rajza

Mért nyomja Cicus az ágyat?
Beteg, szólt a kishal,
Félek, bele is hal.
Ezért nyomja most az ágyat.

De hát mi a betegsége?
Kínzó gyomorgörcsök,
Felelte a hörcsög,
Bizony, ez a betegsége.

Ki készít neki zabkását?
Majd én, felelt a ló,
Az épp nekem való.
Én adok neki zabkását!

Melyikőtök lesz a doktor?
Én, felelte a moly,
Az ügy igen komoly.
Magam leszek majd a doktor!

S ki hiszi, hogy fel is gyógyul?
Én, mondta az egér,
Még sok évet megér.
Én hiszem, hogy fel is gyógyul!

És, ha Cicus talpra áll,
Lesz ám tele tál, pohár,
Jöhet madár, vadszamár,
Három napig áll a bál!

Cicus fel is gyógyult,
Még sok évet megért,
S úri kényelemben,
Holta napjáig élt.

Fordította: MANN LAJOS

HORGAS BÉLA

Sétikáló és Didergő

Tél volt, hullt a hó, fújt a szél, fehér volt minden, de Sétikálót ez nem zavarta a Sétikálásban. És ha zavarta is, meg nem akadályozhatta. Lábára csizmát húzott, fejére sapkát, vállára bundát kanyarított, és már indult is. Természetesen vele voltak a kulcsai és a napernyője, mert tőlük meg nem vált volna semmiért sem.

A hegyoldalra irányította lépteit, mert arra kevesen jártak ilyenkor. Az utat belepte a hó, de Sétikáló csukott szemmel se tévedt volna el. Egyet lépett, és azt mondta csizmája alatt a hó: rippsz! Még egyet lépett, és a hó azt mondta: roppsz! Erre aztán nekivágott: rippsz-roppsz, rippsz-roppsz! Hiába, sétikálni mezítláb is, csizmában is csudajó!

Ment Sétikáló, ment, ropogott talpa alatt a hó, s már éppen arra gondolt, hogy télen mégis csak kisebb a forgalom, amikor...

— Vac-vac, diri-di, vacc! Brr és fű és vacc! Vövö di ridi vacc!

„Hű, de fázik itt valaki!" — gondolta Sétikáló és nyomban meg is pillantott egy nála is kisebb, hosszúkabátos manót, aki éppen a fenyőbokorról csüngő jégcsapot próbálta letörni.

— Hát te? — kérdezte Sétikáló. — Mit akarsz azzal a jégoszloppal?

— Még hogy oszlop! — csattant föl a parányi

manó. — Jégcsap ez, ha mondom! Vövö di ridi vacc!

— És ha jégcsap, akkor mit akarsz vele?

— Ej! — csóválta fejét a kis manó. — De tudatlan vagy te, hallod-e... Vac-vac!

— Én Sétikáló vagyok, nem tudatlan — mondta Sétikáló. — De te ki vagy? Vigyázz, mert megesz a fagy! Kölcsön adjam a kesztyűmet?

LTAI ÉVA rajza

— Nekem nem kell a kesztyűd. Hanem a kulcsaidat kölcsön adhatnád! Fű di ri-di vacc!

— Attól aztán nem lesz meleged, de tessék!

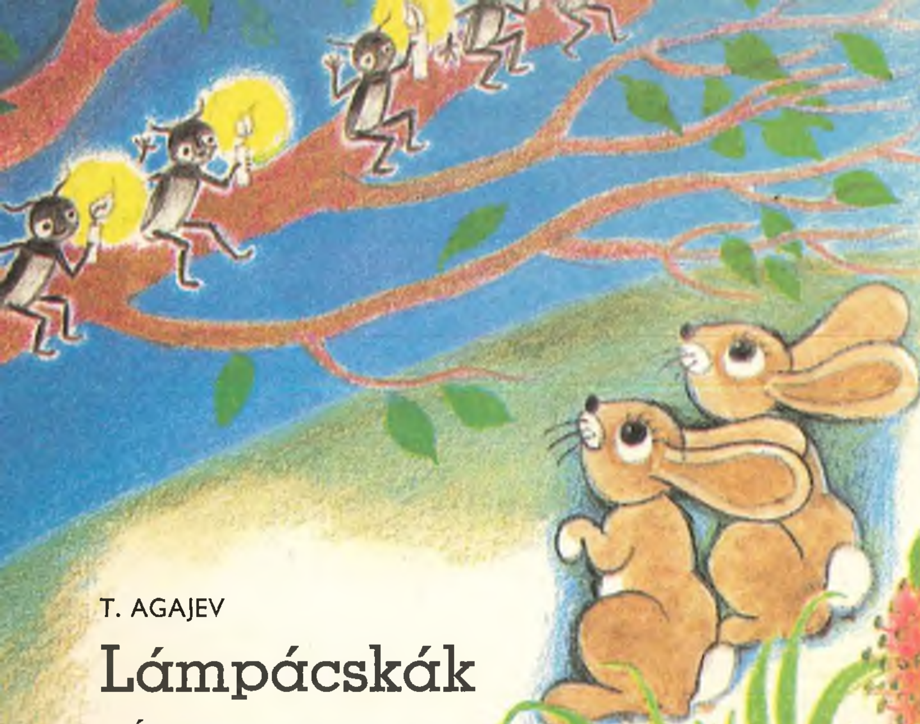
Sétikáló átnyújtotta a kulcsokat, a kis manó pedig meglengette a vaskarikára fűzött csomót és oldalba csapta vele a jégcsapot. Le is tört, le is esett — majdnem leütötte lábáról a manót, de az csöppet sem ijedt meg, hanem fölpattant a jégcsapra és meglovagolta, mintha a lova lett volna. Közben úgy vacogott, hogy Sétikálónak hideg futkosott a hátán.

— Te szegény, szegény kis manó! Mit tehetnék, hogy ne fázz annyira?

A kicsi manó ekkor barátságosan felpillantott, a vacogás közben göcögött kicsit, aztán megnyugtatta a tündért.

— Már segítettél, nem látod?... Én ugyanis Didergő vagyok és annál jobb nekem, minél jobban didereghetek, de a legjobb akkor, ha egy jégcsapon lovagolva didereghetek — vac-vac és vö-vö diri di-di-ri!

Sétikáló álmélkodva felhúzta a szemöldökét, aztán fölhúzta a napernyőjét is és elindult hazafelé, mert megeredt a hó. Sok furcsaság van, gondolta. Lám-lám, miket láthat az, aki kinyitja jól a szemét és a fülét. Sohase hitte volna, hogy valaki a hideget is szeretheti... Persze, sose találkozott még Didergővel.

A hangya

A kis hangya beleesett egy harmatcsöppbe. Kétségbeesetten kiáltozott:

— Segítség! Segítség! Megfulladok!

Társai azonnal rohantak, hogy szalmaszálat keressenek, amivel kimenthetnék a bajbajutottat.

De mire találtak egy szalmaszálat, a harmatcsöpp felszáradt, és már nem volt semmi baj.

Fordította: ANTALFY ISTVÁN

T. AGAJEV

Lámpácskák

Éjszaka az erdőben így szóltak a nyuszik a szentjánosbogárhoz:

— Sötét van... félünk...

— Várjatok csak — mondta a kis bogár —, és elröpült. Csakhamar társaival együtt tért vissza, és valamennyien letelepedtek a fák ágaira.

A kertben rengeteg apró lámpácska — szentjánosbogár — világított. És a nyuszik nem féltek többé...

Mondóka

Dirmeg-dörmög a medve,
Nincsen neki jókedve.
Alhatnék, mert hideg van,
Jobb most bent a barlangban.

Bihari gyermekmondókák.
FARAGÓ JÓZSEF és
FÁBIÁN IMRE gyűjtése

HORVÁTH ZOLTÁN *felvétele*

Kiknek a munkaeszközeit látod a képen? Ha kitaláltad mind a három ember foglalkozását, akkor rajzold le, vajon mi minden lehet a munkájuk eredménye! Rajzaidat várja Dörmögő!

Tudod-e, minek a részletét ábrázolja ez a kép? Ha kitaláltad, rajzold le!

Dugó Hugó, Harmonika Mónika és társaik

Szeretnél ilyen vidám, guggolós figurákkal játszani? Elkészítésükhöz a következők szükségesek: orvosságos doboz teteje, (olyan, amelyen harmonikaszerű, műanyag betét van), pingponglabda, tű, cérna, gyöngy, olló, ragasztó, színes papírok. *Az orvosságos dobozokhoz egyedül nem nyúlhatsz, a felnőttektől kérj megfelelő doboztetőt!*

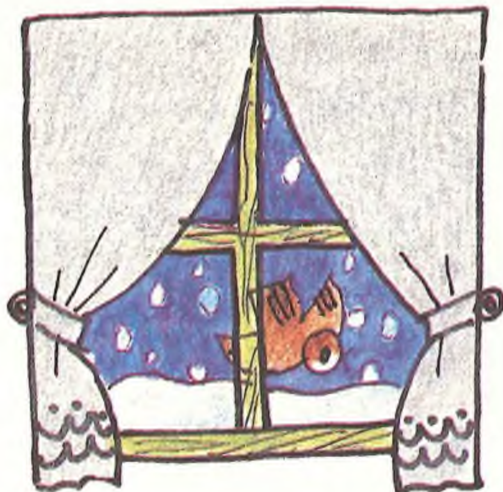
Ezután bizonyára szívesen át is szúrják kötőtűvel a pingponglabdát és az orvosságos doboz tetejét.

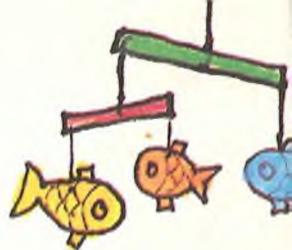
Egy nagy tűbe fűzz fonalat, a fonal végére köss gyöngyöt! Húzd át a cérnát a pingponglabdán és a doboztetőn! Ha az alul kicsüngő cérnát lefelé húzogatod, vidáman rugózni kezd a babád. Hogy mi legyen belőle? Lehet kisfiú, kislány, nyuszi, cica vagy más. Válassz kedved szerint, vagy találj ki újabb díszítést!

MADÁR ESZTER rajzai

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK MOZGÓBOLTJA

Fagy fészkeli még a fákat,
kis bocsaink mégsem fáznak.
Fölkeltek már kora reggel,
hancúroznak csuda kedvvel.
Egyszerre csak így szól Borka:
— Fiúk, van egy jó ötletem.
Játsszuk azt, hogy mozgóbolttal
száguldozunk völgyön-hegyen!

— Mozgóbolttal? — ámul Berci.
— Ahhoz egy buszt kell szerezni.
— Ez csak játék — nevet Bori.
— Busz helyett a szánkó halad.
Madáreleség az áru.
— Hát a vevők? — A madarak.
— Gyerünk, keressük meg Anyót,
kérjünk tőle ennivalót!

Anyó nyitja már a kamrát.
— Tessék bocsok, ezt vigyétek!
Néhány marék tiszta búzát
s kölest ad a csemetéknek.
— Kaphatunk-e szalonnabőrt?
— Persze. Vágjátok le szépen!
Vihettek még csipkebogyót
Bori pettyes kötényében.

Megrakják a szánkót, aztán
elindulnak nagy berregve.
Olyan jármű ez, amelynek
a motorja: három medve.
Tisztás szélén megpihennek.
Elkiáltja magát Borka:
— Cinkék! Rigók! Megjött... itt van
Dörmögőék mozgóboltja!

Ezt az oldalt te színezd ki!

Suhognak az apró szárnyak...
Megérkezik a madárhad.
— Csip, csip, csupa ínyencfalat!
Mi az ára? Mennyit kértek?
— Csak annyit: ha jön a tavasz,
pusztítsatok sok-sok férget!

— Megígérjük, jó bocsok,
mackó-mozgó-boltosok.

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

BÁBA MIHÁLY

Az ostoba szarka

A vadgalamb vidáman turbékolt a fán, amikor csörögve odaröppent a szarka.

— Itt láttam, itt láttam! — hajtogatta szüntelen.

A vadgalamb egy ideig rá sem hederített a szarkára, de amikor sokáig nem hagyta abba a csörgést, odarepült hozzá és megkérdezte:

— Mi bajod van, Szarka néni?

— Itt láttam, itt láttam — ismételgette kétségbeesetten a szarka.

A vadgalamb megsajnálta. — Biztosan elvesztett szegény valamit — gondolta, és nyomban el is határozta, hogy segít neki megkeresni.

— Mit láttál itt? Mit vesztettél el? — kérdezte aggódva a vadgalamb. — Mondd meg, és segítek megkeresni!

A szarka csodálkozva rábámult, aztán olyannyira csörgött, hogy szegény vadgalamb alig értette meg, mit is akar mondani.

— Itt láttam, itt láttam, fényes volt, csillogott... ilyen kicsi karika...

Hát az meg mi lehet? — töprengett a vadgalamb. Biztosan valamilyen kedves emlék, azért sajnálja annyira. Gyorsan leröppent a fáról és keresni kezdte ő is a bűvös, csillogó karikát. Ment jobbra, ment balra, bebújt a bokrok alá is, de nem látott semmit. A szarka meg ide-oda ugrált mögötte csörögve. Egyszercsak felkiáltott:

— Megvan, megvan!

Megnézte a vadgalamb is a megtalált kincset. Egyszerű kis rézkarika volt, amelyre ha rásütött a nap, úgy csillogott, mint az arany. A vadgalamb megnézte jobbról, megnézte balról, de semmi érdekeset nem látott rajta. Meg is kérdezte rögtön a szarkától, hogy ezért a kis karikáért esett úgy kétségbe?

— Persze, hogy ezért! — méltatlankodott a szarka. Erre repültem és messziről megláttam, hogy csillog. Leszálltam, kerestem, de nem találtam. Nem is tudom, mi lett volna velem, ha nem segítesz megkeresni. Nagyon köszönöm!

— Szóra sem érdemes — mondja a vadgalamb. — De mondd csak, minek neked ez a karika?

— Minek ?— csodálkozott a szarka. — Mert ilyen még nincs

STUIBER ZSUZSA rajzai

otthon! Pedig nekem sok szép csillogó holmim van. Gyere velem, megmutatom!

A szarka csőrébe fogta a rézkarikát, előreröppent, hogy mutassa az utat a vadgalambnak.

És valóban, a vadgalamb ámulva bámult szét a szarka otthonában. Volt ott annyi csillogó-villogó apró holmi, hogy mozdulni is alig tudott tőle.

— Látod, hogy csillognak? — dicsekedett a szarka.

A vadgalamb bólogatott, de nem értette, hogy miért gyűjti őket a szarka. Megkérdezte.

— Minek, minek? — csörögte a szarka bosszúsan. — Kell, hiszen csillognak!

— De semmi hasznát nem veszed!

— Hát aztán! Az a fontos, hogy az enyém, és csillog!

A vadgalamb csodálkozott az ostoba válaszon, aztán otthagyta a szarkát. Azóta messze elkerüli. Még a közeli fákra sem rak fészket, nehogy a fiókái eltanuljanak valamit az ostoba, minden felesleges, csillogó holmit összegüzülő szarkától.

EMLÉKEZTETŐ

szülőknek, nagyszülőknek

Folyóiratunk oldalszámozásának alapszíne (a dominóké) mindig azt mutatja, hogy milyen korú gyermekeknek ajánljuk írásainkat.

- Piros alapszín: 3—4 éveseknek;
- kék alapszín: 5—6 éveseknek;
- sárga alapszín: első osztályosoknak;
- fehér alap: mindenkinek.

A szerkesztőség belső munkatársai:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező.

XXIX. ÉVF. 2. SZÁM

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Záhonyi Ede. Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó V. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, Budapest, Pf. 112, 1502. Telefon: 668-457. Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KH-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,—, egész évre 90,— Ft.

84,1267 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.

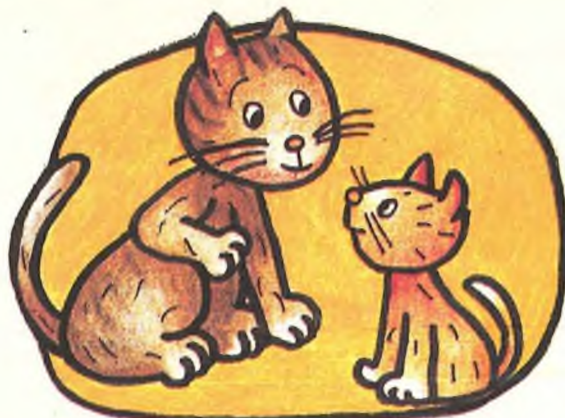
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Index: 25.193

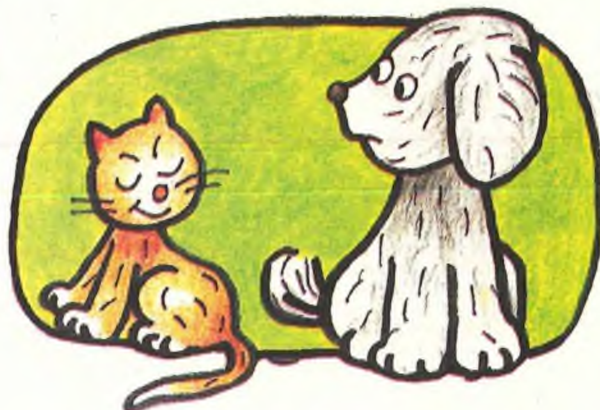
HU-ISSN 0230—1032

LENDVAI ILONA

A „bátor" cica

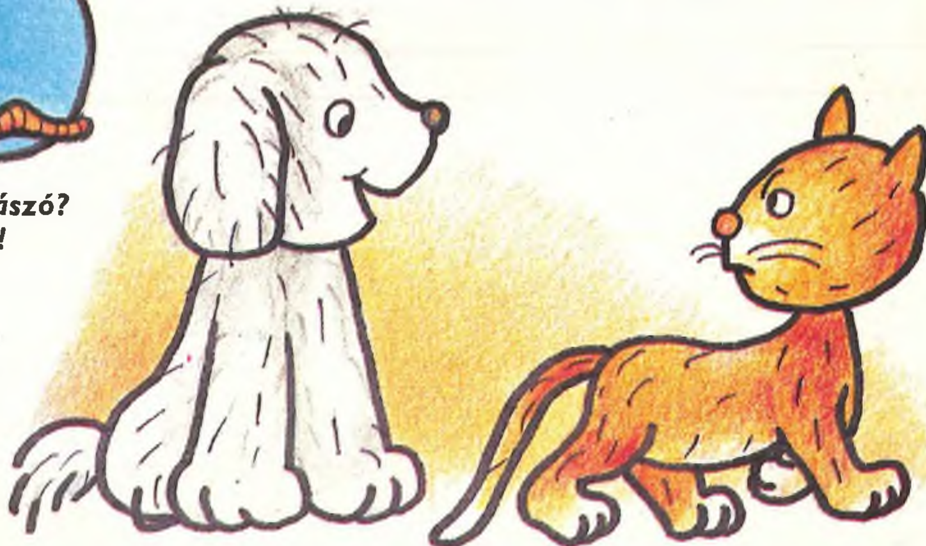
— Veszélyes állat a kígyó:
alattomos, csúszómászó.

— Hogyha egyszer kígyót látok,
én azzal is szembeszállok!

— Jaj! Mi ez a csúszómászó?
Segítség! Itt van a kígyó!

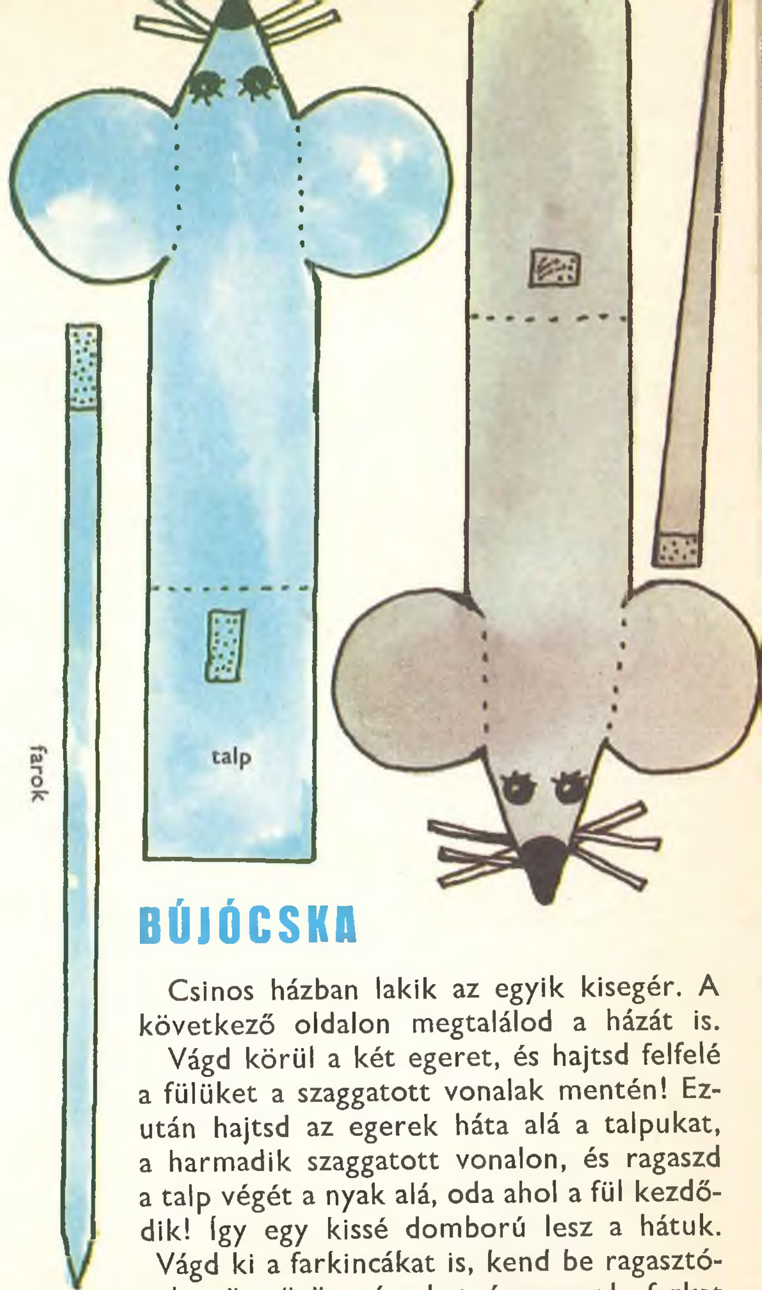

— Nem hittem a hős cicáról:
megijed egy gilisztától!

MADÁR ESZTER rajzai

EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

KÉT JÁTÉK!

BÚJÓCSKA

Csinos házban lakik az egyik kisegér. A következő oldalon megtalálod a házát is.

Vágd körül a két egeret, és hajtsd felfelé a fülüket a szaggatott vonalak mentén! Ezután hajtsd az egerek háta alá a talpukat, a harmadik szaggatott vonalon, és ragaszd a talp végét a nyak alá, oda ahol a fül kezdődik! Így egy kissé domború lesz a hátuk.

Vágd ki a farkincákat is, kend be ragasztóval a pöttyözött részeket, és ragaszd a farkat alulról a talpra!

Vágd körül a színes házat, hajtogasd meg a fekete-fehér rajzok szerint, és költöztesd bele az egyik egeret! Bújócskázhatnak, kergetőzhetnek, de ha mégsem akarnának előjönni, ezzel a mondókával csalogasd ki őket:

„Egér egér..."

Magyar népi mondóka

Egér, egér, kisegér?
van-e fogad hófehér?
Adjál nekem vasfogat,
adok neked csontfogat!

Ez a ház talpa. Hajtsd alá!

Ez a ház talpa. Hajtsd alá!

TEKNŐSBÉKA a második játékunk; mozog a feje és a farka.

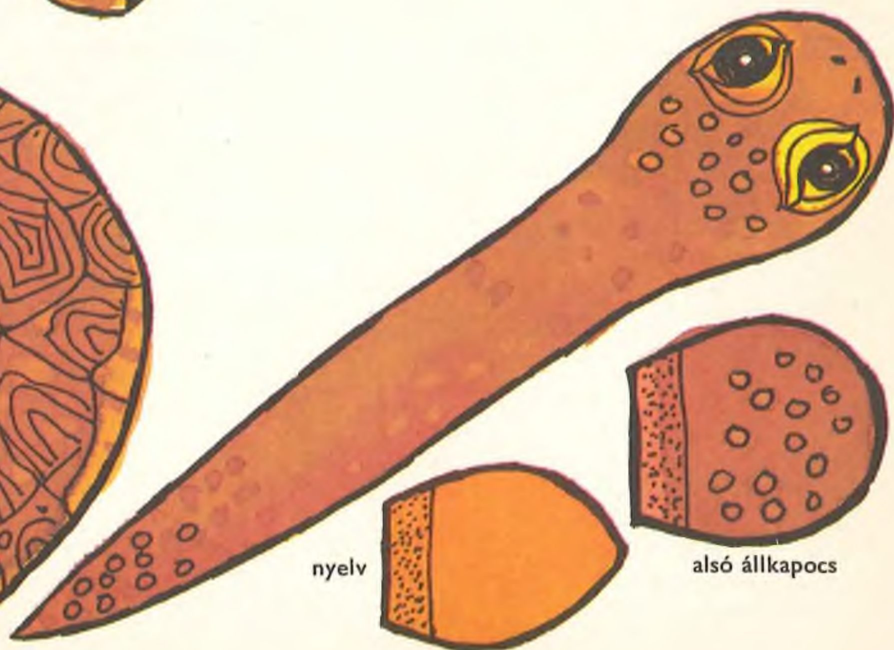
Vágd körül a részeket, aztán vágj nyílásokat a hason, a fekete vonalak mentén! Kend be ragasztóval a pöttyözött részeket, de ügyelj, hogy *csak ezekre* a részekre kerüljön ragasztó, máshová ne cseppenjen; aztán ragaszd egymáshoz a teknős két oldalát!

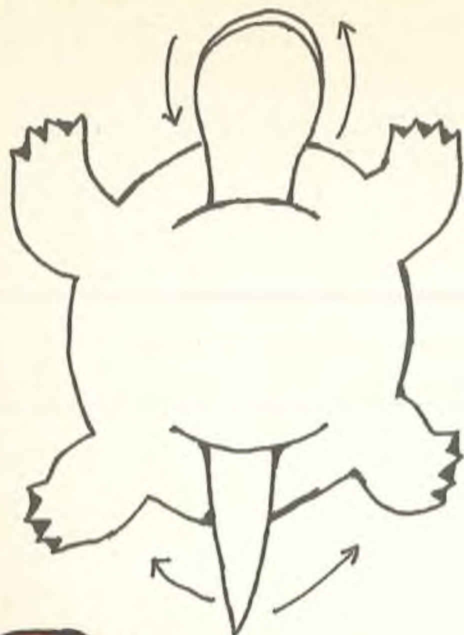
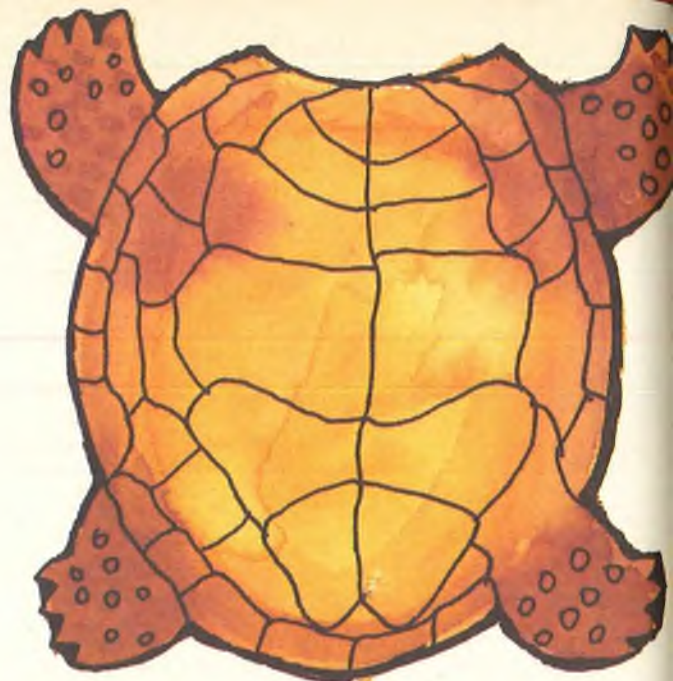
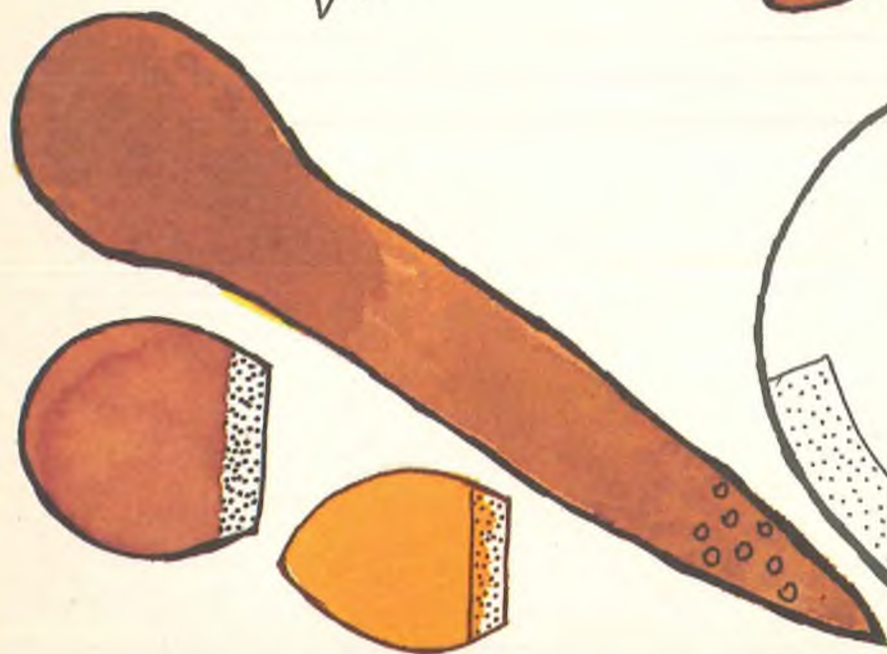
Most ragaszd az alsó állkapocsra a nyelvet, és ragaszd őket együtt a fej alá!

Végül bújtasd a nyílásokba a fej-farok részt, a túloldali rajz szerint! A farkánál fogva mozgathatod a teknősbéka fejét előre-hátra és jobbra-balra.

NAGY KATALIN óvónő tervei, SÓTI KLÁRA rajzai

A hát belső oldala